

Skrivena povijest četrdesetoga retka - broj trideset i dva

Ezekiel Broj Trinaest

Jeff Pippenger

2026-10-02

Poruka upozorenja u knjizi Ezekielu jest „znak opsade“. Kada je opsada započela, Ezekielova žena je umrla, a Ezekielu je bilo zapovjedbno da ne tuguje za njezinom smrću. Njezina smrt, popraćena njegovim izostankom tugovanja za njom, simbolizirala je opsadu i nadolazeće razorenje Jeruzalema. Njegova djela i njezina smrt predstavljaju znak upozorenja, predodnačujući budući znak upozorenja koji je Isus iznio kao „gnusobu pustoši“.

Kad dakle ugledate grozotu pustoši, o kojoj je govorio prorok Daniel, gdje stoji na svetome mjestu, (tko čita, neka razumije). Matej 24:15.

Kada su rimski stijegovi bili postavljeni unutar prostora hrama, kršćani u Jeruzalemu trebali su pobjeći iz grada. Dva svjedoka znaka razorenja Jeruzalema naglašavaju ozbiljnost prepoznavanja „znaka“ prije same opsade, a Nadahnuće nadalje utvrđuje da ta dva svjedoka nalaze svoju „izravniju primjenu“ u posljednjim danima. Govoreći o Kristovu upozorenju o razorenju Jeruzalema u vezi s Ezekielom i Ivanom koji se nalaze u hramskom viđenju, sestra White zapisala je:

„Premda su ta proročanstva doživjela djelomično ispunjenje pri razorenju Jeruzalema, ona imaju izravniju primjenu na posljednje dane.“

„Stojimo na pragu velikih i svećanih događaja. Proročanstvo se ubrzano ispunjava. Gospodin je pred vratima. Uskoro će se pred nama otvoriti razdoblje od neizmjernog značenja za sve žive. Sporovi iz prošlosti ponovno će oživjeti; pojavit će se novi sporovi. Prizori koji će se odigrati u našem svijetu još nisu ni sanjani.“ Svjedočanstva, svezak 5, 753.

U četvrtom poglavlju Ezekielu je bilo naloženo da uprizori prispodobu koja je naglašavala „znak opsade“. Ezekiel je u svojoj knjizi pet puta uprizorio prispodobu, koju su njegova braća odbila vidjeti. Ezekiel je pet puta govorio svojoj braći, a oni su odbili čuti. Njegove uprizorene prispodobe i poruke predoduju peterostruki razred ludih djevica koje odbijaju primiti porast „spoznaje“ povezan s njegovim prispodobama i riječima. Te su riječi i prispodobe bile izravno povezane s razorenjem Jeruzalema, koje ima „izravniju primjenu na posljednje dane“.

I ti, sine čovječji, uzmi sebi opeku, stavi je pred se i na njoj ocrtaj grad, sam Jeruzalem. Potom ga opkoli, podigni protiv njega utvrd i naspi protiv njega nasip; postavi i tabor protiv njega te unaokolo postavi ovnove za probijanje. Uzmi zatim sebi željeznu tavu i postavi je kao željezni zid između sebe i grada; upravi svoje lice protiv njega, i bit će pod opsadom, a ti ćeš ga opsjedati. To neka bude znak domu Izraelovu.

Lezi, dakle, na svoj lijevi bok i položi na nj bezakonje doma Izraelova: prema broju dana koliko budeš ležao na njemu nosit ćeš njihovo bezakonje. Jer ja sam na te stavio godine njihova bezakonja prema broju dana, tri stotine i devedeset dana: tako ćeš nositi bezakonje doma Izraelova. A kad ih dovršiš, lezi opet na svoj desni bok, i nosit ćeš bezakonje doma Judina četrdeset dana: odredio sam ti jedan dan za jednu godinu. Zato upravi svoje lice prema opsadi Jeruzalema, i neka ti mišica bude otkrivena, te prorokuj protiv njega. I evo, stavit ću na te veze, te se nećeš moći okretati s jednoga boka na drugi dok ne navršiš dane svoje opsade. Ezekiel 4:1–8.

Znak

Riječ „znak“ nalazi se devet puta u knjizi Ezekielovoj. U četvrtom poglavlju opsada Jeruzalema jest „znak“ domu Izraelovu. U dvanaestom poglavlju Ezekiel je ponovno „znak“ koji označava opsadu i uništenje Jeruzalema.

Sine čovječji, prebivaš usred doma buntovničkoga, koji ima oči da vidi, a ne vidi; ima uši da čuje, a ne čuje, jer je dom buntovnički. Zato ti, sine čovječji, pripravi sebi opremu za seobu i preseli se danju pred njihovim očima; preseli se sa svoga mjesta na drugo mjesto pred njihovim očima: možda će razmotriti, premda su dom buntovnički. Tada iznesi svoju opremu danju pred njihovim očima, kao opremu za seobu; a ti iziđi uvečer pred njihovim očima, kao oni koji odlaze u sužanjstvo. Prokopaj zid pred njihovim očima i kroz nj iznesi. Pred njihovim očima ponesi to na svojim ramenima i iznesi u sumrak; pokrij svoje lice da ne vidiš zemlju, jer sam te postavio za znak domu Izraelovu. Ezekiel 12:2–6.

Kad je buntovni dom vidio uprizorenu prisporobu, nisu znali što ona znači, pa su zamolili Ezekielu da im je protumači.

Sine čovječji, nije li ti dom Izraelov, dom buntovni, rekao: Što činiš? Reci im: Ovako govori Gospod Jahve: Ovo se breme odnosi na kneza u Jeruzalemu i na sav dom Izraelov koji je među njima. Reci: Ja sam vam znak; kako sam ja učinio, tako će se učiniti njima: bit će preseljeni i otići će u sužanjstvo. Ezekiel 12:9–11.

Opsada Jeruzalema znak je Božjem narodu u posljednjim danima.

„Svaki od drevnih proroka govorio je manje za svoje vrijeme nego za naše, tako da je njihovo prorokovanje na snazi za nas. ‘A sve im se to događalo za primjer: i napisano je za opomenu nama, na koje su došli svršeci svijeta.’ 1 Korinćanima 10:11. ‘Kojima se objavi da ne sebi, nego nama služahu ovim što vam je sada naviješteno po onima koji vam propovijedaše evanđelje po Duhu Svetome poslanom s neba; u što anđeli žele zaviriti.’ 1 Petrova 1:12....”

„Biblija je sabrala i zajedno povezala svoja blaga za ovaj posljednji naraštaj. Svi veliki događaji i svečani prizori povijesti Staroga zavjeta ponavljali su se i ponavljaju se u crkvi u ovim posljednjim danima.“ Selected Messages, knjiga 3, 338, 339.

Toga istoga dana

Ezekiel je u odglumljenoj prisposobi o „opsadi i uništenju Jeruzalema” znak Božjem narodu u posljednjim danima.

Opet, devete godine, desetoga mjeseca, desetoga dana u mjesecu, dođe mi riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, zapiši sebi ime ovoga dana, upravo ovoga istoga dana: kralj babilonski navalio je na Jeruzalem upravo ovoga istoga dana.

I izreci prisposobu domu odmetničkomu i reci im: Ovako govori Gospodin Jahve: Pristavi lonac, pristavi ga, i ulij u nj i vode; skupi u nj komade njegove, svaki dobar komad, butinu i plečku; napuni ga najboljim kostima. Uzmi ponajbolje od stada i naloži također kosti pod njim; učini da dobro uzavre i neka se u njemu kuhaju kosti njegove. Zato ovako govori Gospodin Jahve: Jao krvavomu gradu, loncu u kojemu je njegova nečistoća i čija nečistoća ne izlazi iz njega! Vadi iz njega komad po komad; neka na nj ne padne kocka. Jer krv je njezina usred nje; izlila ju je na vrh stijene; nije je izlila na zemlju da je pokrije prahom; da bi izazvala gnjev koji će ustati na osvetu; ja sam njezinu krv stavio na vrh stijene da ne bude pokrivena.

Stoga ovako govori Gospodin Bog: Jao krvavome gradu! I ja ću velikom načiniti lomaču za oganj. Natrpaj drva, raspali vatru, skuhaj meso, dobro ga začini, i neka kosti izgore. Potom je stavi praznu na njezino ugljevlje, da se njezina mjed ugrije i usije, i da se u njoj rastali njezina nečistoća, da se potroši njezina troska. Umorila se od laži, a iz nje ne izađe njezina velika troska: njezina će troska biti u ognju. U tvojoj nečistoći jest razuzdanost; zato što sam te čistio, a ti se nisi očistila, nećeš se više očistiti od svoje nečistoće, dok ne svalim svoj gnjev na te. Ja, Gospodin, rekao sam to: doći će to i izvršit ću; neću odstupiti, niti ću poštediti, niti ću se pokajati; prema tvojim putovima i prema tvojim djelima sudit će ti, govori Gospodin Bog.

I opet mi dođe riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, evo, jednim udarcem uzimam od tebe milinu očiju tvojih; ali nemoj tugovati ni plakati, i neka ti suze ne teku. Uzdahni šutke, ne obavljaj žalovanje za mrtvima; sveži svoj pokrivač na glavi, i obuj obuću na noge, i ne pokrivaj usana, i ne jedi kruha ljudskoga. Tako ujutro govorih narodu; a navečer mi umrije žena; i učinih ujutro kako mi bijaše zapovjedbena. Tada mi narod reče: Nećeš li nam kazati što nam znače te stvari koje ti činiš?

Tada im odgovorih: Došla mi je riječ Gospodnja govoreći: Reci domu Izraelovu: Ovako govori Gospodin Bog: Evo, oskvrnut ću svoje Svetište, ponos vaše snage, milinu vaših očiju i ono što žali duša vaša; a vaši sinovi i vaše kćeri, koje ste ostavili, past će od mača. I činit ćete kao što sam ja učinio: nećete pokrivati usana svojih niti ćete jesti kruh ljudski. I pokrivala vaša bit će na glavama vašim, i obuća vaša na nogama vašim: nećete tugovati niti plakati; nego ćete kopnjeti zbog bezakonja svojih i jaukati jedan prema drugomu. Tako će vam Ezekiel biti znak: prema svemu što je on učinio, tako ćete i vi činiti; a kad se to dogodi, znat ćete da sam ja Gospodin Bog. Ezekiel 24,1–24.

Ezekiel je znak koji označuje početnu opsadu i konačno uništenje Jeruzalema, a potom i sužanjstvo članova laodikejske Crkve adventista sedmoga dana.

„Kada je Krist s vrhunca Maslinske gore pogledao dolje, vidio je takvo stanje prisutno u svakoj crkvi. Ove opomene dopiru do svih koji idu stopama naroda jeruzalemskog, koji je imao tako veliku svjetlost. Taj nam je narod postavljen kao opomena. Odbacujući Božja upozorenja u

ovo naše doba, ljudi ponavljaju grijeh Jeruzalema. Gospodin vidi ono što ljudski čimbenik ne vidi i neće vidjeti — ishod svih ljudskih smišljanja u Battle Creeku. Učinio je sve što je Bog mogao učiniti. Pred očima naroda rasvijetlio je svjetlost da njihovi grijesi ne bi dosegнули granicu na kojoj se pokajanje više ne može osjetiti. Ali dugotrajnim procesom udaljšavanja od pravednih i ispravnih načela ljudi su se doveli onamo gdje se svjetlost i istina, pravda i milost, više ne razabiru. Taj je put postao dijelom same njihove naravi.“ Testimonies, sv. 8, 68.

Dva svjedoka Alfe i Omega

Ezekiel je bio nadnaravno učinjen nijemim, i bilo mu je objavljeno da će, kada Jeruzalem padne, ponovno moći govoriti te da će tada biti „znak“. Ezekielovo neiskazivanje žalosti za smrću svoje žene označilo je alfa-znak na početku opsade, a otvaranje Ezekielovih usta kada je Jeruzalem pao bilo je omega-znak. Opsada sve do uništenja obilježena je znakom na početku i na svršetku. Unutar istoga prikaza, drugo svjedočanstvo o alfa i omega znaku predstavljeno je tako da je smrt „miline Ezekielovih očiju“ alfa, a smrt „miline očiju“ naroda omega-znak toga razdoblja. Razdoblje od godinu i pol nosi dva svjedočanstva o alfi i o omegi. Smrt Ezekielove žene predstavljala je sužanjstvo i gaženje vojske, a omega-smrt Jeruzalema predstavljala je gaženje Svetišća.

Tako će vam Ezekiel biti znak: prema svemu što je učinio, tako ćete i vi činiti; i kad se to zbude, znat ćete da sam ja Gospodin Jahve. A ti, sine čovječji, neće li biti onoga dana kad im uzmem njihovu snagu, radost njihove slave, čežnju njihovih očiju i ono na što su upravili svoju misao, njihove sinove i njihove kćeri, da će onaj koji izmakne u onaj dan doći k tebi da to čuješ svojim ušima? U onaj dan otvorit će se tvoja usta pred onim koji je izmakao, i govorit ćeš te više nećeš biti nijem; i bit ćeš im znak, i znat će da sam ja Gospodin. Ezekiel 24:24–27.

Šest smrti

Smrt Ezekielove žene označava početak opsade i smrt Jeruzalema, koji je proročki Kristova zaručnica, te predočuje uskoro nadolazeći nedjeljni zakon, kojemu prethodi razdoblje predstavljeno opsadom. Razdoblje opsade i razorenje dvije su zasebne, premda izravno povezane, oznake puta. Opsada je vremensko razdoblje, a razorenje je trenutak u vremenu. Razorenje je nedjeljni zakon kojemu prethodi razdoblje oblikovanja slike Zvijeri. Razdoblje slike Zvijeri završava žigom Zvijeri. Kada je Isus u Mateju dvadeset četvrtom poglavlju označio znak razorenja Jeruzalema, također je uputio na Noine dane.

Ali kao što bijaše u dane Noine, tako će biti i dolazak Sina Čovječjega. Jer kao što su u danima prije potopa jeli i pili, ženili se i udavali, sve do dana kad Noa uđe u korablju, i nisu znali dok ne dođe potop i sve ih ne odnese; tako će biti i dolazak Sina Čovječjega. Matej 24,37–39.

U dane Noine zatvorila su se vrata milosti, čime je predodčen uskoro dolazeći nedjeljni zakon, koji je također predodčen zatvaranjem vrata 22. listopada 1844. Razdoblje od tabor-sastanka u Exeteru od 12. do 17. kolovoza 1844. predstavlja proročko razdoblje koje vodi do zatvorenih vrata.

U Noinim danima Noa je predstavljao trećega anđela, a treći je anđeo stigao do zatvorenih vrata 22. listopada 1844. U Noinim danima, koji će prema Isusu biti kao „dolazak Sina Čovječjega“, tri anđela iz Otkrivenja četrnaest vodila su do zatvorenih vrata. William Miller predstavljao je poruku

prvoga anđela i bio je predoznačen Henokom u Noinim danima. Juda prepoznaje Henokovu poruku kao usporednicu Millerovoj poruci.

A i Henok, sedmi od Adama, prorokovao je o njima govoreći: Evo, Gospodin dolazi s desecima tisuća svojih svetih, da izvrši sud nad svima i da osvjedoči sve bezbožnike među njima za sva njihova bezbožna djela koja su bezbožno počinili, i za sve grube riječi koje su bezbožni grešnici izrekli protiv njega. Juda 1,14.15.

Millerova poruka prvoga anđela navijestila je „sud”, kako je bio pred slikovan u Henokovoj poruci. Početak Henokova djelovanja označen je time što je bio „sedmi od Adama”. Millerova je poruka započela i završila dolaskom „sedam vremena” protiv sjevernoga kraljevstva, a četrdeset i šest godina poslije treći je anđeo došao 22. listopada 1844., kada su se ispunila „sedam vremena” protiv južnoga kraljevstva. I Henok i Miller, koji su bili vjesnici časa suda, započeli su s prepoznavanjem broja sedam. Razdoblje koje je započelo s Henokom, sedmim, završilo je sa sedam dana tijekom kojih su životinje ulazile u kovčeg, sve dok vrata nisu bila nadnaravno zatvorena. Isus uvijek kraj prikazuje početkom.

Henok rodi Metušalaha, koji zatim rodi Lameha. Lameh i Metušalah predstavljaju poruku drugoga anđela, a također i poruku ponoćnoga poklika. Ponoćni je poklik napredovao sve do zatvorenih vrata te je stoga predstavljen Metušalahom, koji je umro godine potopa. Lameh je predstavljao poruku drugoga anđela, a umro je pet godina prije potopa. Pet godina od Lamehove smrti do smrti Metušalaha, kada su se vrata zatvorila, predoznačivale su smrt Ezekielove zaručnice, označujući početak razdoblja koje je vodilo do smrti Kristove zaručnice, predstavljene Metušalahom.

Henok je predočavao prvoga anđela koji je stigao 1798., Lamek je predočavao drugoga anđela koji je stigao 19. travnja 1844., a Metušalah je predočavao ponoćni poklič od Exetera do zatvorenih vrata 22. listopada 1844., što je bilo predočeno Noom. Pet godina od smrti Lameka do smrti Metušalaha predočavale su godinu i pol od 587. pr. Kr. do 586. pr. Kr. Tih pet godina od Lameka do Metušalaha predočavaju pet godina od 1448. do 1453.

Dana 31. listopada 1448. umro je Ivan Paleolog, a njegov brat, Konstantin XI. (posljednji Konstantin), zatražio je dopuštenje da uzdigne na prijestolje istočnoga Rima od islamske turske sile. Njegovo podvrgavanje 27. srpnja 1299. ispunilo je drugih sto pedeset godina iz Otkrivenja devet, izloženih u desetom retku. Pet godina nakon smrti Ivana Paleologa, njegov brat Konstantin XI. poginuo je na zidinama Carigrada dok je Mehmed II. osvajao bizantsko carstvo istočnoga Rima. Mehmed je turska izvedenica imena Muhamed, pa je smrt prvoga Muhameda 632. godine, koja je započela prvo proročanstvo od sto pedeset godina iz Otkrivenja devet (smješteno u petom retku), završila smrću posljednjega Konstantina od ruke „Muhameda Drugoga” osamsto dvadeset i jednu godinu kasnije. Pet godina prije svoje smrti Muhamed je pretekao propast Rima, a to je izvršio Turčin po imenu Muhamed Drugi.

Konstantin posljednji, jedanaesti, poginuo je u bitci za Carigrad, čime se označava pet godina od smrti njegova brata Ivana do njegove smrti. Tih pet godina bilo je predoznačeno petogodišnjim razdobljem od smrti Lameha, sina, do smrti Metušalaha, oca, pet godina poslije, kada su se vrata zatvorila nad kovčegom. Tako je smrt Ezekielove nevjestice bila predoznačena smrću Lameha, a

zajedno one svjedoče o smrti Ivana Paleologa 1448. godine. Potom smrt Metušalahova odgovara smrti Kristove nevjestice i razorenju Jeruzalema 586. pr. Kr., a zajedno se podudaraju sa smrću Konstantina jedanaestoga.

Tri svjedoka jednog proročkog razdoblja koje započinje i završava smrću prikazuju razdoblje oblikovanja slike zvijeri koje završava žigom zvijeri, te je usklađeno s objavom ponoćnog poklika u mileritskoj povijesti i s oblikovanjem slike zvijeri koje završava žigom zvijeri u našoj sadašnjoj povijesti. Kada se žig zvijeri ispuni u uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu, proročko „govorenje” nastupa u skladu s time što je Ezekiel mogao „govoriti” svojom vlastitom voljom kada je Jeruzalem bio razoren.

Govoreći

Pri nedjeljnom zakonu, koji je predložen razorenjem Jeruzalema, proročki govor Sjedinjenih Država označen je time što lažni prorok govori kao zmaj.

I vidjeh drugu Zvijer kako izlazi iz zemlje; imala je dva roga poput janjećih, a govorila je kao zmaj. Otkrivenje 13,11.

Pri nedjeljnom zakonu, Bileam treći put udara svoju magaricu, i tada magarica progovara.

I Gospodin otvori usta magarici, te ona reče Bileamu: Što sam ti učinila da si me udario ova tri puta? A Bileam reče magarici: Zato što si me izvrgnula ruglu; da mi je sada mač u ruci, odmah bih te ubio. A magarica reče Bileamu: Nisam li ja tvoja magarica na kojoj si jahao otkako sam tvoja pa do današnjega dana? jesam li ti ikada običavala tako činiti? A on reče: Ne. Brojevi 22,28–30.

Lažni prorok govori pri nedjeljnom zakonu, a i islam govori pri nedjeljnom zakonu. Oboje su proročki lažni proroci. Pri nedjeljnom zakonu govori „viđenje” Habakukovo koje je oklijevalo.

Jer vizija je još za određeno vrijeme, ali na svršetku će progovoriti i neće slagati: ako i okasni, čekaj je; jer će zacijelo doći, neće zakasniti. Habakuk 2,3.

Habakuk je pravi prorok koji govori nasuprot lažnim prorocima. „Viđenje” Habakuka govori kroz usta prije nijemoga Ezekijela, čija se usta potom otvaraju. Obećanje da će biti Božja usta dano je Jeremiji.

Zašto je moja bol neprestana, i rana moja neizlječiva, koja se ne da iscijeliti? Hoćeš li mi doista biti kao varalica, kao vode koje presušuju? Zato ovako veli Gospodin: Ako se vratiš, opet ću te vratiti, i stajat ćeš preda mnom; i ako odvojiš dragocjeno od bezvrijednoga, bit ćeš kao moja usta; neka se oni vrate k tebi, ali ti se ne vraćaj k njima. Jeremija 15:18, 19.

Pri nedjeljnom zakonu, Zaharijinih devet mjeseci nijemosti završilo je kada je progovorio i potvrdio da ime njegova sina treba biti Ivan. Zaharija je predstavljao vodstvo koje ne vjeruje riječi trećega anđela, a Ivan je predstavljao Ilijin pokret, crkvu koja će uvesti Drugi Kristov dolazak.

A Zaharija reče anđelu: Po čemu ću to poznati? Jer ja sam star čovjek, a žena je moja u poodmaklim godinama. I anđeo mu odgovori govoreći: Ja sam Gabriel, koji stojim pred

Bogom; i poslan sam da ti govorim i da ti navijestim ovu radosnu vijest. I evo, zanijet ćeš i nećeš moći govoriti do dana kada se ovo zbude, jer nisi povjerovao mojim riječima, koje će se ispuniti u svoje vrijeme.

A narod je čekao Zahariju i čudio se što se tako dugo zadržao u hramu. A kad je izišao, nije im mogao govoriti; i razabraše da je imao viđenje u hramu: jer im je davao znakove i ostao nijem. Luka 1:18–22.

Zaharija je bio iz osmoga svećeničkog reda.

U dane Heroda, kralja judejskoga, bijaše neki svećenik imenom Zaharija, iz Abijina reda; i žena mu bijaše od kćeri Aronovih, a ime joj bijaše Elizabeta. I oboje bijahu pravedni pred Bogom, hodeći besprijeckorno po svim zapovijedima i odredbama Gospodnjim. I ne imahu djece, jer Elizabeta bijaše nerotkinja, a oboje već bijahu poodmakle dobi. I dogodi se, dok je on vršio svećeničku službu pred Bogom po redu svoje smjene, da mu po običaju svećeničke službe kocka pade da prinese kad te ušavši u hram Gospodnji. A sve mnoštvo naroda moljaše se vani u vrijeme kađenja. Luka 1:5–10.

Svi proroci predstavljaju posljednje dane, a Zaharija je ušao u hram, kao i Ezekiel. Bio je iz osme svećeničke službe, označujući simbol osam duša u Noi-noj arci koje su prešle iz staroga u novi svijet. I on i njegova žena bili su besprijeckorni, ali Zaharija će posumnjati u Gabrijelove riječi. Mileritski je pokret započeo kao filadelfijski (besprijeckoran), ali je 1856. prešao u laodicejski. U posljednjim danima, poruka anđela jest poruka trećega anđela, a Gabrijelova poruka Zahariji predstavlja poruku trećega anđela, a također i Ilijinu poruku, kako je predstavljao Ivan Krstitelj.

I ukaza mu se anđeo Gospodnji stojeći s desne strane kadionoga žrtvenika. A kad ga Zaharija ugleda, smete se, i strah ga obuze. No anđeo mu reče: Ne boj se, Zaharija, jer je uslišana tvoja molitva; i tvoja će ti žena Elizabeta roditi sina, i nadjenut ćeš mu ime Ivan. I imat ćeš radost i veselje; i mnogi će se obradovati njegovu rođenju. Jer će biti velik pred Gospodinom, i neće piti ni vina ni žestoka pića; i ispunit će se Duhom Svetim još od utrobe svoje majke. I mnoge će od sinova Izraelovih obratiti Gospodinu, Bogu njihovom. I on će ići pred njim u duhu i sili Ilijinoj, da obrati srca otaca k djeci i nepokorne k mudrosti pravednih; da pripravi Gospodinu narod pripravljen. A Zaharija reče anđelu: Po čemu ću to poznati? Jer ja sam star čovjek, a moja žena poodmakla u godinama. I anđeo odgovarajući reče mu: Ja sam Gabrijel, koji stojim pred Bogom; i poslan sam da ti govorim i da ti navijestim ovu radosnu vijest. Luka 1:11–19.

Zaharija je posumnjao da će se ispuniti poruka Ilije koji ima doći.

Evo, ja ću vam poslati proroka Iliju prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji. I on će obratiti srce otaca k djeci, i srce djece k njihovim ocima, da ne dođem i udarim zemlju prokletstvom. Malahija 4,5.6.

Sestra White, u kontekstu Ezekielova pečaćenja iz devetoga poglavlja, prepoznaje zašto je vodstvo laodicejske Crkve adventista sedmoga dana bilo tipološki prikazano Zaharijinom nevjerom.

„Skupina koja ne osjeća žalost zbog vlastitoga duhovnog opadanja, niti tuguje zbog grijeha drugih, ostat će bez Božjega pečata. Gospodin izdaje nalog svojim vjesnicima, ljudima sa

smrtonosnim oružjem u rukama: ‘Idite za njim kroz grad i udarajte: neka oko vaše ne štedi niti imajte sažaljenja: sasvim pobijte stare i mlade, i djevojke, i malu djecu, i žene; ali ne približujte se nijednomu čovjeku na kojemu je znak; i počnite od Mojega Svetišta. Tada počese od staraca koji bijahu pred Domom.’”

„Ovdje vidimo da je crkva — Gospodnje svetište — bila prva koja je osjetila udar Božjega gnjeva. Starci, oni kojima je Bog dao veliku svjetlost i koji su stajali kao čuvari duhovnih interesa naroda, iznevjerili su povjerenje koje im je bilo dano. Zauzeli su stajalište da ne trebamo očekivati čuda ni izrazito očitovanje Božje sile kao u prijašnjim danima. Vremena su se promijenila. Te riječi učvršćuju njihovu nevjeru, i oni govore: Gospod neće učiniti dobro, niti će učiniti zlo. On je odviše milostiv da bi pohodio svoj narod sudom. Tako je ‘Mir i sigurnost’ poklič ljudi koji više nikada neće podići svoj glas kao trubu da Božjem narodu pokažu njegove prijestupe, a domu Jakovljevu njegove grijehе. Ti nijemi psi koji nisu htjeli lajati upravo su oni koji osjećaju pravednu osvetu uvrijeđenoga Boga. Muškarci, djevojke i mala djeca svi zajedno ginu.” Svjedočanstva, svezak 5, 211.

Zaharija je posumnjao u poruku trećega anđela, koja je Ilijina poruka što ponavlja povijest Ivana Krstitelja kao i povijest Williama Millera.

Pet mjeseci

Elizabeta je skrivala svoju trudnoću pet mjeseci.

A nakon tih dana njegova žena Elizabeta začela je i pet se mjeseci skrivala govoreći: Ovako mi je učinio Gospodin u danima kad me je pogledao da ukloni moju sramotu među ljudima. A u šestome mjesecu anđeo Gabriel bijaše poslan od Boga u grad galilejski, imenom Nazaret. Luka 1:24–26.

Zaharija je bio iz osmog reda svećenika, što je u skladu s obrezanjem njegova sina Ivana osmoga dana, kada će Zaharija ponovno progovoriti. On i njegov sin Ivan predstavljaju osam duša koje su bile u Noinoj arci, koje su bile skrivene od smrti što su je donijele vode potopa tijekom pet mjeseci, odnosno sto pedeset dana. Sto pedeset dana trudnoće i vode potopa podudaraju se s dva razdoblja od pet mjeseci u Otkrivenju devet.

Zaharija i njegov sin Ivan također predstavljaju trenutak kada sedma crkva Laodiceje prelazi u osmu crkvu Filadelfije. Od Zaharijine službe tijekom osmog reda do obrezanja njegova sina Ivana osmoga dana predstavlja se proročko razdoblje, pri čemu broj osam označava početak i svršetak. Unutar toga proročkog razdoblja nalazi se razdoblje od pet mjeseci koje predstavlja vrijeme skrivenosti.

„Govorenje“ proročanstva prepoznaje uskoro nadolazeći nedjeljni zakon, stoga Zaharija govori pri nedjeljnom zakonu, kada je njegov sin zapečaćen, što je predloženo činom obrezanja. U toj povijesti, prije nedjeljnoga zakona kada Zaharija govori, na kraju pet mjeseci, u šestome mjesecu Marija posjećuje Elizabetu i Sveti Duh pomazuje Elizabetu, koja kao žena predstavlja pomazanje Božje crkve četiri mjeseca unaprijed u odnosu na uskoro nadolazeći nedjeljni zakon.

A Marija u one dane ustade te pohiti u gorje, u grad Judin. I uđe u kuću Zaharijinu i pozdravi Elizabetu. I dogodi se: kad Elizabeta začu Marijin pozdrav, zaigra dijete u njezinoj utrobi; i Elizabeta se napuni Duha Svetoga. Tada povika iza glasa i reče: Blagoslovljena ti među ženama, i blagoslovljen plod utrobe tvoje. I otkuda meni da majka Gospodina mojega dolazi k meni? Jer gle, čim glas tvoga pozdrava doprije do mojih ušiju, zaigra od radosti dijete u mojoj utrobi. I blago onoj koja povjerova, jer će se ispuniti ono što joj je rečeno od Gospodina. Luka 1:39–45.

Na svršetku pet mjeseci Elizabeta je govorila Mariji „glasno“, hvaleći Marijinu vjeru u Gabrielovu poruku, koja je u posljednjim danima poruka trećega anđela. Elizabetin muž Zaharija nije povjerovao, ali Marija jest. Marija je čula Gabrielovu poruku pet mjeseci nakon Zaharije, pa se njezina vjera u trećega anđela označuje kao ona koja dolazi nakon što je otkrivena skrivena poruka o pet mjeseci. Skrivena poruka o pet mjeseci u posljednjim danima jest prvih pet mjeseci iz Otkrivenja devet, redak pet. Marija predstavlja crkvu posljednjih dana koja prihvaća poruku trećega anđela, što uključuje posebno otpečaćenje pet mjeseci neposredno prije nego što, otprilike četiri mjeseca kasnije, nastupi objavljivanje uskoro dolazećega zakona o nedjelji.

Na putokazima Marijina pohoda pokret prvoga i drugoga anđela, predstavljen Zaharijom i Elizabetom, povezuje se s pokretom trećega anđela predstavljenim Marijom i Josipom. Zaharija predstavlja službenika iz crkve koja nije vjerovala vijesti trećega anđela, a Josip, tesar, predstavlja pokret obilježen samouzdražavajućim radom. Adventizam završava kao što je i započeo, a započeo je kao pokret, a ne kao organizirana crkvena struktura. Pokret sto četrdeset i četiri tisuće, predstavljen Josipom, Marijom i Kristom, izravni su srodnici mileritskoga pokreta predstavljenoga Zaharijom, Elizabetom i Ivanom, a nevjera iz 1863. predstavljena je Zaharijom. Godina 1863. predstavlja nevjeru prema vijestima prvoga i drugoga anđela, a pokret trećega anđela predstavlja Marijinu vjeru.

„Anđeli su bili poslani da pomognu moćnom anđelu s neba, i čula sam glasove za koje se činilo da odjekuju posvuda: ‘Izidite iz nje, narode moj, da ne budete sudionicima njezinih grijeha i da ne primite od njezinih zala. Jer grijesi su njezini doprli do neba, i Bog se spomenuo njezinih bezakonja.’ Činilo se da je ova poruka dodatak trećoj poruci, pridružujući joj se kao što se ponoćni poklik pridružio poruci drugoga anđela 1844. godine. Slava Božja počivala je na strpljivim, čekajućim svetima, i oni su neustrašivo davali posljednje svečano upozorenje, proglašavajući pad Babilona i pozivajući Božji narod da iziđe iz nje kako bi izmaknuo njezinoj strašnoj osudi.” Early Writings, 277.

Povezivanje dviju poruka prikazano je Marijinim posjetom Elizabeti, a ta je točka nastupila kada se otkriva skrivenih pet mjeseci. Ta je točka ondje gdje se dva proročanstva sjedinjuju i zajedno objavljuju. Jedno je objavila Elizabeta, a drugo Marija. Sjedinjenje dviju poruka označava kada se ponoćni poklik sjedinjuje s porukom drugoga anđela, a to se dogodilo u mileritskoj povijesti na taboru u Exeteru.

Nakon što su Elizabeta, a zatim Marija izrekle svoje objave, „Marija ostade s njom oko tri mjeseca, pa se vrati svojoj kući.“ Luka 1,56. Razdoblje od šezdeset i šest dana od Exetera do 22. listopada 1844. prikazano je tim četirima mjesecima, koji su završili pri nedjeljnom zakonu koji je bio pred

samim dolaskom, kada je Zaharija progovorio. Ta četiri mjeseca predstavljaju razdoblje proglašavanja poruke ponoćnog poklika, koja dolazi nakon poruke o pet skrivenih mjeseci.

Dvije poruke u mileritskoj povijesti bile su poruke prvoga i drugoga anđela, a poruka prvoga anđela bila je osnažena ispunjenjem vremenskoga proročanstva koje je započelo razdobljem od pet mjeseci, koje je bilo djelomično skriveno sve do deset dana prije svojega ispunjenja 11. kolovoza 1840., kako je to izložio Josiah Litch. Osnaženje poruke drugoga anđela bilo je ispravljanje pogrešnoga predviđanja iz 1843., koje se dogodilo na logorskom sastanku u Exeteru, kako je to izložio Samuel Snow.

Proglašenje dvostruke poruke ponoćnog poklika prikazano je kao kratko razdoblje prije nego što su se vrata zatvorila, što je u izvještaju o Noi otvorilo razdoblje od pet mjeseci koje je završilo time da je korablja počinula na gori Ararat. Razdoblje proglašenja ponoćnog poklika dolazi nakon otpečaćenja skrivenih pet mjeseci, koje je nastupilo deset dana prije 11. kolovoza 1840., a također je došlo nakon što je Gospod uklonio svoju ruku s prikaza koje je bio prekrrio na karti iz 1843. Deset dana od 1. do 11. kolovoza podudaraju se sa šezdeset i šest dana od Exetera do 22. listopada 1844., a dvostruko svjedočanstvo pokazuje otpečaćenje skrivenih pet mjeseci, popraćeno ispravkom netočne objave koja je proizvela prvo razočaranje, i to se zbiva kada Marija susreće i pozdravlja Elizabetu u šestome mjesecu.

U vrijeme nedjeljnoga zakona Sjedinjene Države govore kao zmaj, magarac islama progovara, a viđenje Habakuka govori kroz usta Jeremije, Zaharije i Ezekiel. U vrijeme nedjeljnoga zakona Ezekiel je znak, te tako predstavlja stijeg koji se podiže u vrijeme nedjeljnoga zakona. Dvije od devet referenci na riječ „znak” u Ezekielu prepoznaju „subote” kao znak posvećenja koji predstavlja sjedinjenje božanstva s čovječstvom.

Ali djelovah radi imena svojega, da se ne oskrvne pred poganima među kojima bijahu, pred čijim im se očima objavih izvodeći ih iz zemlje egipatske. Zato ih izvedoh iz zemlje egipatske i dovedoh u pustinju. I dadoh im svoje uredbe i objavih im svoje odredbe, koje ako čovjek vrši, po njima će živjeti.

Štoviše, dadoh im i svoje subote da budu znak između mene i njih, kako bi znali da sam ja Gospod koji ih posvećuje. Ali se dom Izraelov pobuni protiv mene u pustinji: nisu hodili po mojim uredbama i prezreli su moje sudove, koje ako čovjek vrši, živjet će po njima; i moje su subote teško oskrvnuli. Tada rekoh da ću izliti svoj gnjev na njih u pustinji, da ih istrijebim. Ali sam djelovao poradi svojega imena, da se ono ne oskrvne pred narodima, na čije sam ih oči izveo. I još podigoh svoju ruku prema njima u pustinji, da ih neću uvesti u zemlju koju sam im dao, zemlju kojom teče mlijeko i med, ures svih zemalja; zato što su prezreli moje sudove i nisu hodili po mojim uredbama, nego su oskrvnuli moje subote; jer je njihovo srce pošlo za njihovim idolima. Ipak ih je moje oko poštediti da ih ne uništim, niti sam ih posve istrijebio u pustinji. Ali rekoh njihovim sinovima u pustinji: Ne hodite po uredbama svojih otaca, niti držite njihove sudove, niti se kaljajte njihovim idolima: ja sam Gospod, Bog vaš; hodite po mojim uredbama, i držite moje sudove, i vršite ih; i svetkujte moje subote; i neka budu znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod, Bog vaš. Ezekiel 20:9–20.

Ezekiel predstavlja stijeg sto četrdeset i četiri tisuće, a znak Božanstva sjedinjenoga s čovječtvom jesu Gospodnje „subote“. Ezekiel je znak na početku opsade i on je znak pri uništenju Jeruzalema, kada je podignut kao stijeg. Na početku opsade, oni koji odbijaju vidjeti i čuti, koji oskvrnjuju Njegove „subote“, također su znak.

Tada dođoše k meni neki od starješina Izraelovih i sjedoše preda me. I dođe mi riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, ovi su ljudi postavili svoje idole u svome srcu i stavili spoticaj svojega bezakonja pred svoje lice; da li da im se uopće dam upitati? Zato im govori i reci im: Ovako govori Gospodin Jahve: Svaki čovjek iz doma Izraelova koji postavi svoje idole u svoje srce i stavi spoticaj svojega bezakonja pred svoje lice, pa dođe proroku — ja, Gospodin, odgovorit ću mu koji dolazi prema mnoštvu njegovih idola, da zahvatim dom Izraelov u njihovu vlastitom srcu, jer su se svi otuđili od mene po svojim idolima.

Zato reci domu Izraelovu: Ovako govori Gospodin Bog: Pokajte se i odvratite se od svojih idola; odvratite lica svoja od svih svojih gadosti. Jer svaki od doma Izraelova, ili od došljaka koji prebiva u Izraelu, koji se odijeli od mene i postavi svoje idole u svoje srce te stavi spoticaj svoje bezakonosti pred svoje lice, pa dođe proroku da preko njega pita za mene — ja, Gospod, odgovorit ću mu sam po sebi. I okrenut ću svoje lice protiv toga čovjeka i učinit ću ga znakom i poslovičom; istrijebit ću ga isred svojega naroda. I znat ćete da sam ja Gospod. A ako prorok bude zaveden kad progovori riječ, ja, Gospod, zaveo sam toga proroka; i ispružit ću svoju ruku na njega te ga uništiti isred svojega naroda Izraela. I nosit će kaznu za svoje bezakonje: kazna prorokova bit će kao kazna onoga koji ga traži, da dom Izraelov više ne luta od mene i da se više ne oskvrnjuje svim svojim prijestupima; nego da budu moj narod i ja da budem njihov Bog, govori Gospodin Bog. Ezekiel 14:1–11.

U Nashvilleu će se oni unutar laodicejske Crkve adventista sedmoga dana koji nisu vjerovali kao Zaharija; koji su „zauzeli stajalište da ne trebamo očekivati čudesu i izrazito očitovanje Božje sile kao u prijašnjim danima“, kako je predloženo razdobljem od 1840. do 1844., suočiti s onima izvan adventizma glede toga zašto nisu dali upozorenje. Oni postaju „znak“ lažne poruke o miru i sigurnosti, koja označava razdvajanje mudrih i ludih, kako je predloženo dvama suprotstavljenim šatorima na taborovanju u Exeteru. Oni nose „znak“ idolopoklonstva i pobune, dok Ezekiel nosi istinsku proročku poruku upozorenja. Na kraju opsade, kada je Jeruzalem razoren, predstavljajući nedjeljni zakon, znak pobune jest žig zvijeri, a znak poslušnosti pečat je Božji.

Vrijeme kušnje za adventizam potpuno završava pri nedjeljnom zakonu, i ondje postoji znak pravednih i opakih koji su ondje obilježeni. Zatvaranje vremena kušnje pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu predložuje zatvaranje vremena kušnje kada Mihailo ustane, a ondje je znak smrti mnoštava prikazan Gogom i Magogom.

I putnici koji prolaze zemljom, kad tko vidi kost čovječju, postaviti će kraj nje znak, dok je grobari ne pokopaju u dolini Hamon-Goga. A i ime će gradu biti Hamona. Tako će očistiti zemlju. Ezekiel 39:15, 16.

Znak saveza prepoznaje se u trideset i sedmom poglavlju Ezekiela, gdje dolina mrtvih kostiju biva oživljena i dva se štapa sjedinjuju. Kost biva oživljena porukom islama, prikazanom kao četiri vjetra, čime se predložuje 11. kolovoza 1840. Dva štapa sjedinjuju se u jedan, predstavljajući

tako sjedinjenje poruke drugog anđela s porukom ponoćnog poklika. Kostu su osnaženje prvog anđela, a dva štapa osnaženje drugog anđela. Nakon toga Božji narod postaje Njegov izabrani saveznički narod posljednjih dana, predstavljen po Ivanu kao sto četrdeset i četiri tisuće.

I sklopit ću s njima savez mira; bit će to s njima savez vječni; i nastanit ću ih, i umnožiti ih, i postaviti svoje svetište usred njih do vijeka. I moj ću Šator biti s njima; da, ja ću biti njihov Bog, a oni će biti moj narod. I pogani će spoznati da ja, Gospodin, posvećujem Izraela, kad moje svetište bude usred njih do vijeka. Ezekiel 37:26–28.

Spoj božanstva i čovječstva prikazan je na različite načine u Božjoj Riječi, a jedno je od tih prikazanja kada je „utvrda duše“, smještena unutar više naravi ljudskog bića, povezana s utvrdom Božjega svetišta. Kada se nebeska prijestolna dvorana, koja predstavlja Božju utvrdu, sjedini s utvrdom više naravi ljudskoga bića, Božji je narod „posvećen“, i On prebiva „usred njih do vijeka“.

Nakon trideset sedmog poglavlja Ezekiel iznosi trideset osmo i trideset deveto poglavlje, gdje govori o Gogu i Magogu kao o simbolima saveza čovječanstva koje je izvan Božjega izabranog saveznog naroda. U četrdesetom poglavlju saveznički narod iz trideset sedmog poglavlja prikazan je kao hram koji ispunja svu zemlju. Poglavlja trideset osmo do četrdeseto prikazuju uzdizanje Božjega saveznog naroda u posljednjim danima, kako je predstavljeno brojevima 38 i 40.

Nastavit ćemo s tim stvarima u sljedećem članku.